

bedre end det, man hidtil har gjort. Det er da egentlig fair, at man får den chance til at lave det om. Det synes jeg er rigtig fair. Ikke at man skal bruge færre penge end i år, men i virkeligheden at man får et samlet billede.

Her er det nødvendigt, at KL jo som bestyrelse arbejder med, og det forventer jeg de gør. For det er jo dem, der kan se, hvordan det hele hænger sammen, hvor der er plads til en kommune, hvor der er plads til en anden kommune, som det har været tidligere år, sådan at der er det samspil. Men det må de, om jeg så må sige, klare på den side af bordet.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er meget billeddannende sådan at sidde og overhøre debatten. Som tidligere sagt har man sådan en fornemmelse af, at vi bare mangler sol og palmer, så har vi en bananrepublik, og hvis vi så supplerer med finansministeren i sådan en hvid uniform, så er vi ved at være der.

For finansministeren siger jo netop, at det, han bare gerne vil have, er en hjemmel til at gøre lige præcis, hvad der passer finansministeren, uden at gøre noget som helst over for Folketinget. Det er mindre end et døgn siden, man fandt på, at man ville orientere Finansudvalget ved et orienterende aktstykke – mindre end et døgn siden!

KL 16.45

Hvad var det for en tvivl, der alligevel sneg sig ind i finansministerens almægtighed for at skulle have en hjemmel til at kunne gøre, hvad der passer ham med de kommunale budgetter? Hvad er det for en tvivl, der er kommet ind i billedet, og hvad er det præcis, der har forhindret finansministeren i at tilrettelægge en proces, som gjorde, at Folketingets partier kunne være med til i en ordentlig, åben dialog med kommunerne at tage ansvaret for, at de aftaler blev overholdt?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det, som fru Margrethe Vestager siger, er, at Justitsministeriets lovafdeling hører hjemme i en bananrepublik, og det er da højst besynderligt. De har jo vurderet alt det.

Jeg har stor respekt for Justitsministeriets lovafdeling, jeg mener, at de er meget kyndige og meget dygtige. Der er jo svar på det hele, det er jo beskrevet både på kryds og tværs, om det er i strid med noget som helst, om det er i strid med

de regler, der i øvrigt måtte gælde, om det kan anvendes på situationen – og ja, det kan det.

Så spørger jeg igen: Er det sådan, at det, jurister her i huset har fortalt medlemmerne af Udvalget for Forretningsordenen, er, at det her er i strid med de muligheder, som regeringen har? I så fald vil jeg gerne vide det, for jeg ved ikke, hvem det er, der går og siger det.

Jeg tror bare ikke, det er sådan. Det er altså ikke i strid med nogen regler overhovedet, og det er heller ikke i strid med almindelig praksis, at en regering søger et flertal i Folketinget. Jeg vil gerne sige, at det ikke er helt usædvanligt. Det er heller ikke helt usædvanligt, at der i givet fald er et flertal i Udvalget for Forretningsordenen, det må der jo have været.

Men det ved jeg ikke, og jeg skal ikke blande mig i det. Jeg forholder mig ikke til Udvalget for Forretningsordenen, jeg forholder til Folketinget – ingen over og ingen ved siden af Folketinget – og når det kom ind lige pludselig, var det ikke mit ønske. Jeg levede fint med det, der var i tekstanmærkningen, til at kunne bidrage til alvoren bag at overholde en aftale.

Det var sådan set det ønske, jeg mødte, og så sagde jeg, jamen så gør jeg det.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Noget af det, som jo er interessant at overveje, når man deltager i den her debat, er, hvorfor den tilsyneladende på ingen måde gør indtryk på finansministeren, hvorfor det på ingen måde gør indtryk, at der sidder et betydeligt mindretal blandt Folketingets partier og medlemmer, som finder, at den måde, det her foregår på, er i dyb modstrid med demokratiske metoder, og der er jo dog det usædvanlige ved det, at det ikke er sket før i historisk tid. Det må alligevel på en eller anden måde forstyrre finansministeren i hans fuldstændig overvældende sikkerhed med hensyn til, at det her er det rigtige at gøre.

Hvis det her er det rigtige at gøre, hvad er så problemet i at gøre det i åbenhed og gøre det med Finansudvalgets tilslutning i stedet for at orientere, hvilket ministeren jo under alle omstændigheder ville være nødt til at gøre, fordi de oplysninger ville være tilgængelige i den enkelte kommune? Hvad er det præcis, der gør, at ministeren har det her særlige kissejag med efter kommunalvalget at få givet sig selv en hjemmel til at gøre præcis, hvad han vil med de kommunale budgetter? Hvad er det, der har så stor en hast? Ærgrer det egentlig ikke finansministeren